

nych dotowanych przez Państwo bądź prowadzących działalność gospodarczą,

- 2) w polskich placówkach za granicą,
 - 3) osób zagranicznych wymienionych w art. 3 pkt 4 i 5 oraz oddziałów i przedstawicielstw z siedzibą w kraju osób zagranicznych wymienionych w art. 3 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288), zwanej dalej „ustawą”.
2. Izby skarbowe wykonują kontrolę dewizową:
- 1) jednostek gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem jednostek, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,
 - 2) jednostek gospodarki nie uspołecznionej, z wyjątkiem jednostek, o których mowa w ust. 1 pkt 3.
3. Minister Finansów, niezależnie od kontroli dewizowej, o której mowa w ust. 1, wykonuje kontrolę dewizową w zakresie:
- 1) handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem,
 - 2) nie związanych z handlem zagranicznym usług spedycji oraz przewozu lądowego, morskiego i powietrznego towarów i osób,
 - 3) usług portowych oraz zaopatrywania statków,
 - 4) ubezpieczeń i reasekuracji,
 - 5) usług pocztowych i telekomunikacyjnych,
 - 6) usług związanych z ochroną wynalazków i wzorów przemysłowych,
 - 7) czynności bankowych,
 - 8) zaciągania, wykorzystania i spłaty kredytów,
 - 9) sprzedaży towarów i usług w kraju za waluty obce,
 - 10) wymiany kulturalnej, naukowo-technicznej, sportowej i turystycznej,
 - 11) wydatków dewizowych jednostek i zakładów budżetowych,
 - 12) spółek i przedsiębiorstw z udziałem kapitału obcego,
 - 13) wykonywania obowiązku zgłaszania mienia,
 - 14) czynności nie stanowiących obrotu dewizowego, wymienionych w art. 29—32 ustawy,
 - 15) przewidzianym w odrębnych przepisach.
4. Kontrola, o której mowa w ust. 3 pkt 1, nie narusza uprawnień Ministra Handlu Zagranicznego do kontroli

dewizowej w zakresie handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem.

§ 3. Kontrolę dewizową w zakresie, o którym mowa w § 2 ust. 1 i 3, wykonują główny komisarz dewizowy i komisarze dewizowi.

§ 4. Główny komisarz dewizowy może zlecić komisarzom dewizowym przeprowadzenie kontroli dewizowej w jednostkach objętych właściwością izb skarbowych bądź zlecić izbom skarbowym przeprowadzenie kontroli dewizowej w zakresie, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem kontroli ministerstw, urzędów centralnych oraz polskich placówek zagranicznych.

§ 5. 1. Przy wykonywaniu kontroli dewizowej stosuje się odpowiednio przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów oraz uprawnień Ministra Finansów i podległych mu organów w zakresie kontroli finansowej (Dz. U. z 1983 r. Nr 3, poz. 19) oraz § 7—22 i § 24—35 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie przeprowadzania kontroli finansowej oraz obowiązków kontrolowanych jednostek (Dz. U. z 1983 r. Nr 4, poz. 26).

2. Organy kontroli dewizowej w razie stwierdzenia w toku kontroli okoliczności wskazujących na popełnienie przestępstwa lub wykroczenia dewizowego są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym na piśmie organy powołane do ścigania przestępstw i wykroczeń dewizowych.

3. Organy kontroli dewizowej w toku kontroli są obowiązane udostępnić organom powołanym do ścigania przestępstw i wykroczeń dewizowych materiały z kontroli oraz stosować się do zarządzeń tych organów.

§ 6. Na podstawie wyników kontroli organ kontroli dewizowej zawiadamia o stwierdzonych nieprawidłowościach organ, który wydał badanej jednostce zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej lub koncesję na samodzielne prowadzenie handlu zagranicznego. W zawiadomieniu tym organ kontroli dewizowej może postawić wniosek o cofnięcie zezwolenia lub koncesji.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Minister Finansów: S. Nieckarz

71

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 lutego 1984 r.

w sprawie zasad i trybu granicznej i pocztowej kontroli dewizowej.

Na podstawie art. 38 ust. 2 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędy celne oraz organy Wojsk Ochrony Pogranicza wykonują graniczną kontrolę dewizową według zasad i w trybie kontroli celnej, ze zmianami określonymi w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Uprawnienie do wywozu, przywozu lub przewozu wartości dewizowych powinno być udokumentowane:

- 1) książeczką walutową,
- 2) zaświadczeniem Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S.A. lub Banku Polska

Kasa Opieki S.A., stwierdzającym uprawnienie do wywozu, przywozu lub przewozu określonych wartości dewizowych albo odpowiednią adnotacją banku dewizowego na dokumencie uprawniającym do przekroczenia granicy,

- 3) zaświadczeniem wywozu, wystawionym przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, stwierdzającym, że osoba wymieniona w tym zaświadczeniu jest uprawnioną do wywozu pieniędzy zagranicznych wymienionych w zaświadczeniu,
- 4) pisemnym zgłoszeniem przez osobę krajową przywozu wartości dewizowych do kraju, potwierdzonym przez

urząd celny — w razie powrotnego wywozu ich przez tę osobę udającą się za granicę dla kontynuowania tam czasowego pobytu.

- 5) pisemnym zgłoszeniem przywozu wartości dewizowych przez osobę zagraniczną, potwierdzonym przez urząd celny — w razie powrotnego wywozu ich za granicę,
- 6) dokumentem stwierdzającym nabycie przez obywatela państwa członkowskiego Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) pieniędzy polskich w instytucji uprawnionej w tym państwie do ich sprzedaży na warunkach ustalonych w porozumieniu między centralnymi bankami tych państw,
- 7) innym dokumentem, od którego posiadania stosownie do warunków przewidzianych w ogólnym zezwoleniu dewizowym jest uzależniony wywóz, przywóz lub przewóz określonych wartości dewizowych.

2. Powrotny przywóz pieniędzy polskich przez osobę, która po wyjeździe na pobyt czasowy za granicę pozostała tam na pobyt stały, a następnie przybywa do kraju — może nastąpić w granicach kwot dozwolonych do wywozu na podstawie oświadczenia tej osoby o wysokości kwoty wywiezionej oraz zaświadczenia polskiego urzędu konsularnego stwierdzającego zmianę paszportu na polski paszport konsularny lub na paszport obcego państwa.

§ 3. Uprawnienie do wywozu lub przywozu na statku wartości dewizowych albo do wniesienia ich na obcy statek powinno być stwierdzone następującym dokumentem:

- 1) w razie powrotnego wywozu za granicę wartości dewizowych znajdujących się w kasie polskiego statku — dowodem pisemnego zgłoszenia przez kapitana statku przywozu tych wartości, z adnotacją urzędu celnego o ich przywozie,
- 2) w razie przywozu pieniędzy polskich zdeponowanych w kasie polskiego statku — dowodem pisemnego zgłoszenia wywozu tych pieniędzy, z adnotacją urzędu celnego o ich wywozie,
- 3) w razie wnoszenia pieniędzy polskich na obcy statek tytułem zaliczki kapitańskiej — dokumentem wystawionym przez przedsiębiorstwo wypłacające zaliczkę i rozliczające ją z kapitanem statku, jeżeli przedsiębiorstwo dokonuje tych czynności na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego, a w braku takiego zezwolenia — indywidualnym zezwoleniem dewizowym; w razie zaś wnoszenia ze statku pieniędzy pozostałych kapitanowi z takiej zaliczki — dokumentem wystawionym przez to przedsiębiorstwo, zaopatrzone w adnotację kapitana statku o wysokości pozostałej kwoty,
- 4) w razie wnoszenia pieniędzy polskich otrzymanych na obcym statku z zaliczki kapitańskiej — pisemnym zgłoszeniem wnoszenia, zaopatrzone w adnotację kapitana statku o wysokości wypłaconej kwoty,
- 5) w innych wypadkach — indywidualnym zezwoleniem dewizowym lub dokumentem, od którego posiadania stosownie do ogólnego zezwolenia dewizowego jest uzależniony wywóz określonych wartości dewizowych lub wniesienie ich na obcy statek.

§ 4. 1. Zgłoszeniu urzędowi celnemu w formie pisemnej podlega przywóz przez osobę zagraniczną wartości dewizowych z zagranicy.

2. Nie jest wymagane zgłoszenie w formie pisemnej przywozu pieniędzy polskich nabytych w instytucji upraw-

nionej do ich sprzedaży w państwie członkowskim RWPG przez obywatela tego państwa w nim zamieszkałego.

3. Obowiązek zgłoszenia pisemnego nie dotyczy dowodów oszczędnościowych i czeków wystawionych za granicą na imię osoby przywożącej oraz czeków podróźniczych podpisanych przez tę osobę.

4. Zgłoszenie w formie pisemnej przywozu wartości dewizowych może być dokonane przez osobę krajową:

- 1) zatrudnioną za granicą albo odbywającą za granicą staż naukowy lub szkoleniowy w celu powrotnego wywozu ich za granicę,
- 2) zainteresowaną w uzyskaniu potwierdzenia przywozu przez urząd celny.

5. Zgłoszenie urzędowi celnemu wywozu wartości dewizowych za granicę następuje ustnie. Ustnemu zgłoszeniu podlega również przywóz wartości dewizowych z zagranicy w wypadkach innych niż wymienione w ust. 1, 3 i 4.

§ 5. 1. Urząd celny potwierdza pisemne zgłoszenie przywozu wartości dewizowych.

2. Potwierdzenie pisemnego zgłoszenia przywozu wartości dewizowych następuje przez odcisnięcie pieczęci urzędu celnego na zgłoszeniu i zamieszczenie podpisu pracownika kontrolującego. W razie zgłoszenia przywozu wartości dewizowych w celu powrotnego ich wywozu za granicę w okresie zatrudnienia albo stazu naukowego lub szkoleniowego za granicą, urząd celny zamieszcza w zgłoszeniu adnotację „przerwa pobytu”.

3. Urząd celny może odstąpić od potwierdzenia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, jeżeli stosownie do przepisów dewizowych potwierdza wywóz, przywóz lub przewóz wartości dewizowych na innym dokumencie albo uznaje adnotacje kontrolne organów celnych państw obcych.

4. Dokumenty zawierające indywidualne zezwolenie dewizowe lub stwierdzające zezwolenie na wywóz lub przywóz wartości dewizowych oraz określone w § 3 pkt 3—5 urząd celny oznacza odpowiednią adnotacją „wywieziono” lub „przywieziono” i potwierdza w sposób określony w ust. 2.

§ 6. 1. Urząd celny dopuszcza powrotny wywóz za granicę wartości dewizowych i powrotny przywóz do kraju pieniędzy polskich po stwierdzeniu, że wartości te są wywożone powrotnie w tej samej walucie lub pochodzą z udokumentowanej zwrotnej wymiany na inną walutę i w ilości nie większej niż poprzednio przywieziona, zmniejszonej o kwotę obowiązkowej wymiany na koszty pobytu w kraju, a pieniądze polskie powrotnie przywożone do kraju nie przekraczają kwoty dozwolonej do wywozu.

2. Urząd celny może również, na zasadach i w trybie określonym przez Prezesa Głównego Urzędu Ceł, dopuścić powrotny wywóz za granicę wartości dewizowych, jeżeli ich przywóz do kraju został uprawdopodobniony.

3. Urząd celny dopuszcza do wywozu przez osobę zagraniczną dowody oszczędnościowe i чеки, o których mowa w § 4 ust. 3, mimo braku potwierdzenia ich przywozu.

§ 7. Przepisy § 2 i § 4—6 stosuje się odpowiednio również przy przewozie tranzytem wartości dewizowych, z tym że urząd celny może żądać przedstawienia do kontroli wartości dewizowych przy wjeździe do kraju osoby przejeżdżającej tranzytem przez polski obszar celny.

§ 8. Wywóz i przywóz wartości dewizowych przechowywanych w kasie polskiego statku, jak również w kasie obcego statku zawijającego do stoczni polskiej w celu naprawy lub remontu albo opuszczającego stocznię po naprawie lub remoncie, powinien być zgłoszony urzędowi celnemu na formularzu według wzoru ustalonego przez Główny Urząd Ceł.

§ 9. Wysyłane za granicę i nadsyłane z zagranicy paczki pocztowe zwykle lub z podaną wartością, przesyłki listowe zwykle i polecane oraz listy z podaną wartością, zwane dalej „przesyłkami pocztowymi”, podlegają kontroli dewizowej; nie podlegają kontroli dewizowej przesyłki pocztowe, których nadawcą lub odbiorcą jest Narodowy Bank Polski, Bank Handlowy w Warszawie S.A. i Bank Polska Kasa Opieki S.A.

§ 10. 1. Organy administracji celnej wykonują kontrolę dewizową przesyłek pocztowych według zasad i w trybie kontroli celnej, ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

2. Organy administracji pocztowej wykonują kontrolę dewizową przesyłek pocztowych nadawanych za granicę, według zasad i w trybie przewidzianych w § 11—16.

§ 11. 1. Wysyłanie za granicę wartości dewizowych w przesyłce pocztowej na podstawie indywidualnego zezwolenia dewizowego może nastąpić w formie nadania jej w stanie otwartym i za okazaniem pracownikowi pocztowemu przyjmującemu przesyłkę wysyłanych wartości oraz zezwolenia dewizowego.

2. Banki wymienione w § 9 mogą wysyłać za granicę wartości dewizowe w przesyłkach nadawanych na poczcie w stanie zamkniętym, ewidencjonowane w oddzielnej książce nadawczej.

§ 12. 1. Przy nadawaniu do wysłania pocztą za granicę listu poleconego albo listu lub paczki z podaną wartością, zawierających wartości dewizowe objęte indywidualnym zezwoleniem dewizowym na wywóz pocztą, pracownik pocztowy przyjmujący przesyłkę stwierdza tożsamość osoby zgłaszającej się w celu nadania przesyłki i odnotowuje w księdze przyjęć przesyłek jej imię i nazwisko oraz nazwę dokumentu tożsamości, nazwę instytucji, która dokument wystawiła, a także numer i datę jego wystawienia. W księdze przyjęć odnotowuje się również adres nadawcy umieszczonego na przesyłce, jeżeli nadawcą jest inna osoba niż osoba zgłaszająca nadanie przesyłki.

2. Pracownik pocztowy jest obowiązany uzyskać informację od osoby nadającej list polecony albo list lub paczkę z podaną wartością, czy przesyłka nie zawiera

także innych wartości dewizowych poza wartościami skontrolowanymi.

3. Opakowania i zamknięcia przesyłki zawierającej wysyłane wartości dokonuje nadawca w obecności pracownika pocztowego przyjmującego przesyłkę.

§ 13. Pracownik pocztowy odnotowuje na indywidualnym zezwoleniu dewizowym rodzaj i cechy przesyłki, a także zamieszcza adnotację o treści informacji, o której mowa w § 12 ust. 2, oraz potwierdza to swoim podpisem i odcisknięciem datownika; placówka pocztowa przesyła zezwolenie dewizowe organowi celnemu właściwemu do przeprowadzania kontroli dewizowej przesyłek wysyłanych za granicę.

§ 14. Przepisy § 12 ust. 1 i 3 oraz § 13 nie dotyczą listów poleconych oraz listów i paczek z podaną wartością, wysyłanych za granicę przez banki dewizowe z zachowaniem przepisu § 11 ust. 2; przesyłki te powinny być jednak opatrzone na stronie adresowej odciskiem stempla: „wolne od kontroli dewizowej”.

§ 15. 1. Pocztowe urzędy wymiany powinny wskazywać właściwemu urzędowi celnemu przesyłki nasuwające przypuszczenie, że zawierają wartości dewizowe objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu.

2. Jeżeli w przesyłce nadanej do wysłania za granicę zostaną ujawnione wartości dewizowe umieszczone w sposób nie wskazujący na zamiar ich ukrycia przez nadawcę, w szczególności w razie wymienienia ich w dokumentach przewozowych lub deklaracjach celnych, urząd celny powinien zażądać od nadawcy dostarczenia zezwolenia dewizowego.

3. Wykorzystane zezwolenie dewizowe urząd celny zwraca instytucji wystawiającej.

§ 16. 1. Jeżeli wartości dewizowe określone w zezwoleniu dewizowym są wysyłane za granicę częściowo, pracownik pocztowy dokonujący kontroli dewizowej odnotowuje każdorazowo na zezwoleniu rodzaj i kwotę wysyłanych wartości oraz umieszcza odcisk datownika i swój podpis; zezwolenie dewizowe pozostaje w urzędzie pocztowym.

2. Wykorzystywane częściowo zezwolenie dewizowe organ kontrolujący zwraca instytucji wystawiającej je po całkowitym wykorzystaniu przed upływem terminu ważności, a gdy całkowite wykorzystanie w tym terminie nie nastąpiło — z upływem terminu ważności.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Minister Finansów: S. Nieckarz

72

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 8 marca 1984 r.

w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu przeprowadzania kontroli dewizowej w zakresie handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem oraz uprawnień pracowników wykonujących kontrolę i obowiązków kontrolowanych jednostek.

Na podstawie art. 37 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kontrolę dewizową Ministra Handlu Zagranicznego podlega obrót dewizowy dokonywany w za-

kresie handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem przez osoby krajowe i zagraniczne uprawnione do prowadzenia tej działalności, zwane dalej „jednostkami handlu zagranicznego”.

2. Kontrola dewizowa, o której mowa w ust. 1, ma na celu sprawdzenie: